

Esperiencia demonstrează că dizolvarea de sare marină, se întâmplă-se la o evaporare slabă, lasă a se depune cristale anhidre de sare ce se formează prin combinația unei echivalente de clorură și a unei echivalente de sodiu; așa dar sarea aceasta nu conține nici hidrogen și nici oxigen.

Așa dar fazele precedente se pot a demonstra că sarea marină NaCl s'a dizolvat în apă în stare de clorură de sodiu, faza a se transforma în clorhidrat, și că, prin evaporare, sarea s'a depus printr-un compoziție ce avea mai înainte de a se dizolva. În teoria clorhidratilor, ar trebui a se supoza că sarea marină s'a transformat la temperatura ordinară în clorhidrat, și că la aceeași temperatură sarea aceasta s'a dehidratat în miza cristalizării sale spre a se scindea în clorură, aceea ce se pare cam neadmisibil.

Faza următoare seamănă iarăși a se interpreta mai ușor în teoria clorurilor de kît în a clorhidratilor.

Dacă bichlorurul de mercur (Hg Cl), dizolvându-se în apă s'ar transforma în clorhidrat de mercur (HgO , HCl), atunci dizolvarea acestei sări ar trebui, după rezultatele amezate de Berthollet, a dezașea ușor acidul clorhidric săvî influența acidului sulfuric. Dar experiența demonstrează că această descompoziție este anevoasă și încheată; încheierea că care se face descompoziția seamănă a demonstra că acidul clorhidric nu persistă în dizolvare, dar ia naștere prin intervenirea acidului sulfuric, și că prin faza clorurul de mercur se dizolvă în apă în stare de clorură, și că nu se transformă în clorhidrat.

Oare-care cianuri pot a se dizolva în apă faza a se transforma în cianhidrat. Așa, cianurul de mercur în dizolvare în apă nu lasă a se precipita oxidul de mercur kînd se tratează cu potasa, aceea ce seamănă a arăta că cianurul nu s'a transformat în cianhidrat de mercur, pentru că, după rezultatele lui Berthollet, potasa, adăugându-se într-o dizolvare de această sare, ar trebui să precipitează oxidul de mercur.